

Vilde och käpphäst- klubben

Jenny Bicho Andrea Femerstrand

BONNIER
CARLSEN

1

– Vilde, är det du?! Oj, vad du har blivit lång! Jag kände nästan inte igen dig.

Mammas kompis ler mot Vilde. Runt omkring dem i affären myllrar det av människor och Vilde svettas. Hon försöker dra ner täckjackans dragkedja samtidigt som hon söker med blicken efter Leya och Hanna. Såg de inte att hon blev stoppad av den här kvinnan som Vilde inte kan komma ihåg namnet på?

Med all kraft tar hon i och får äntligen

ner dragkedjan, men inte blir det svalare för det. Kanske inte så konstigt eftersom hon har både täckjacka och överdragsbyxor på sig. Och halsduk. Mössan var det enda hon hade tagit av sig när de kom in i affären. Den håller hon i handen.

Mammas kompis pratar så fort att Vilde inte får en syl i vädret. Det är ”*stora damen*” hit och ”*det är bra att vara lång*” dit. Det enda Vilde kommer ihåg är att kvinnan, som har bott granne med mamma, har en katt som heter Ture-Märta. Den döptes till det eftersom ingen kunde förstå om det var en hane eller hona när den föddes.

När kvinnan börjar berätta om olika saker som hon funderar på att köpa till sin man i alla hjärtans dag-present tar Vilde mod till sig:

– Ursäkta, men jag måste nog gå och

leta efter mina vänner, säger hon, och till slut blir hon äntligen ivägsläppt – om hon lovar att hälsa hem till mamma, Magnus och Valentina.

Vilde går längs hyllorna med parfymer. Det doftar starkt. Så starkt att det sticker i näsan. Hon måste vända bort huvudet och får då syn på Leyas mörka flätor och Hannas korta ljusa hår vid en hylla. Hon skyndar bort till dem.

– Vart tog ni vägen? säger Vilde och suckar. Jag höll aldrig på att komma därifrån.

Leya lyfter upp en liten parfymflaska och sprutar ett litet sprut på ovansidan av handen. Hon drar in doften i näsan.

– Åh, känn vad gott den här luktar, säger hon och håller fram sin hand, först mot Hanna och sedan mot Vilde. Jag kanske ska

köpa den här till min mamma? Jag tror att hon skulle älska den.

Vilde tittar på flaskorna och bestämmer sig för att göra likadant. Hon väljer en flaska som ser ut som en kvinnokropp. Den lila vätskan inuti flaskan går kvinnan upp till naveln. Många måste ha testat den före Vilde.

Hon sprutar på ovansidan av sin hand och för den mot näsan. Det doftar fränt.

– Får jag känna? säger Leya och lutar sig fram över Vildes hand.

– Nej, alldeles för stark, säger hon sedan och skakar på huvudet så att flätorna hoppar. Kom, så går vi bort till herravdelningen i stället. Vilde, du kanske ska köpa någonting till Tom ...?!

Leya och Hanna tittar på varandra och fnissar.

Vildes kinder blir alldeles varma. När hon möter sin blick i en spegel ser hon att hela ansiktet är rödflammigt.

– Sluta! Det är faktiskt inte roligt, fräser hon surt och går i väg längs hyllorna.

Bakom sig hör hon Leya och Hanna skratta. Hon skyndar på stegen, men de hinner snart ikapp henne ändå.

– Vänta Vilde, bli inte sur. Vi skojade bara, säger Hanna och lägger en hand på Vildes jackärm.

Vilde drar åt sig armen och stannar. Hon ser sig omkring. Runt dem finns hylla efter hylla med hjärtan, cirkclar, ballonger och serpentiner. Alla hjärtans dag-presenter. Det är så fint. Vilde vill köpa något, men ska hon verkligen köpa en present till Tom?

Att hon och Tom gillar varandra är egentligen ingen hemlighet, men de är absolut inte

ihop. Mer väldigt bra kompisar. För även om Tom kan få Vilde att skratta som ingen annan, känns det helt annorlunda när hon tittar på Vincent. Mer pirrigt. Som fjärilar i magen.

– Åh, kolla här, utbrister Hanna och slår ut med armarna. Jag älskar alla hjärtans dag. Det är så mysigt! Och i kväll ska vi gå på restaurang.

Leya tar ner en hjärtformad chokladask från en hylla.

– En sån här fick jag av min gudmor förra året. Det är den godaste choklad jag vet, säger hon.

Vilde tvekar en sekund innan även hon lyfter ner ett likadant chokladhjärta.

– Jag med! Jag fick också en sån här av min gudmor förra året. Så gott, säger hon och drar ihop både ögon och mun för att

visa exakt hur god chokladen hade varit.

Hanna ser förvånat på henne.

– Jag visste inte att du har en gudmor. Vem är det? frågar hon.

Vilde hostar till. Hon undviker att möta Hannas blick när hon svarar:

– Det är min mammas bästis från skolan. Ni vet Sofia, hon som är skådespelare och var med i den där filmen vi såg på bio i höstas.

– Va? Är det din gudmor? Hon som är så cool ... Varför har du aldrig sagt det? utbrister Leya.

Vilde vänder ryggen till. Hjärtat dunkar hårt i bröstet. Varför sa hon så? Händerna, som fortfarande håller i chokladasken, skakar. Bakom sig hör hon Leya ge upp ett tjut.

– Kolla på det här! Åh, vad fint, ropar hon. Vilde blir så nyfiken att hon måste vända

sig om för att se vad som är så fantastiskt. Leya och Hanna håller upp varsitt fluffigt, rosa gosehjärta med armar och ben och en liten hatt. Över magen står det *Jag älskar dig* med snirkliga bokstäver.

– Åh, säger Hanna. Jag önskar att någon ville ge ett sånt här till mig.

Vilde går fram till korgen och lyfter upp ett ljusblått hjärta med texten *Du är cool*.

– Jag kan köpa ett till dig om du vill, säger Vilde och håller fram det blå hjärtat mot Hanna.

– Äsch, jag vill ju att det ska vara någon jag är kär i, säger Hanna och suckar.

De är i affären länge, för det tar lång tid innan alla tre har bestämt vad de ska ha.

Leya har valt en stor chokladask till sin mamma och pappa, och ett rött hjärta

med texten *Du är bäst!* till sin gudmor. Hanna ska köpa varsitt litet chokladhjärta till sina föräldrar, och Vilde bär på den hjärtformade chokladasken som hon ska ge till mamma och Magnus. Valentina ska få ett litet rött mjukishjärta. På vägen mot kassorna norpar hon även åt sig det ljusblå hjärtat med texten *Du är cool!*

– Vem ska få det? Tom? frågar Leya och flinar.

Vilde skakar på huvudet.

– Nej, jag ska faktiskt ge det till Magnus, säger hon – fast det inte är sant.

– Men ska du inte köpa någonting till din gudmor? frågar Leya och tränger sig före Vilde i kassakön.

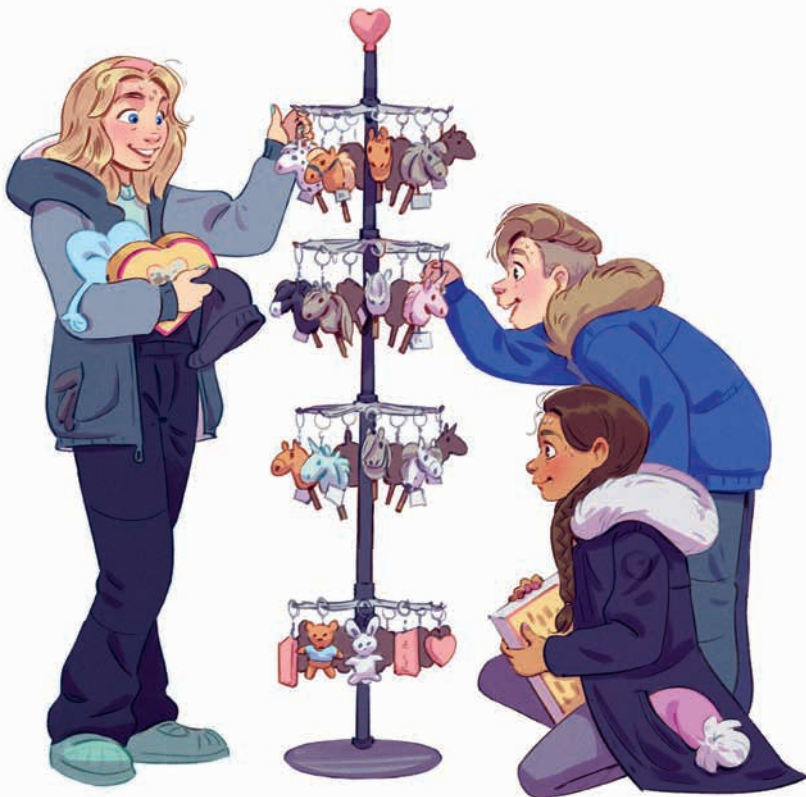
– Nej, det behövs inte. Jag har redan en sak hemma som jag har gjort till henne. Alltså till min ... gudmor, säger hon och

låter så övertygande att hon nästan tror på det själv.

Leya tittar forskande på henne.

– Vad spännande! Kan inte jag få träffa henne någon gång? Jag har alltid velat träffa en kändis, säger hon.

– Jo, det kanske du kan, säger Vilde undvikande.

Usch, nu vill hon inte prata mer om sin gudmor, som egentligen inte finns. Hon sa ju bara så där för att Leya lät så mallig när hon berättade om sin gudmor. Och kanske lite för att Vilde nog skulle vilja ha en egen gudmor som köpte fina presenter åt henne.

Hon suckar tungt.

– Åååh, kolla käpphästar!

Det är Hanna som ropar. Och mycket riktigt, vid kassorna står ett ställ med små minikäpphäst-nyckelringar.

– Åååh! suckar alla tre med en mun.

Vilde bestämmer sig för att lägga tillbaka det röda mjukishjärtat som hon hade tänkt köpa till Valentina och väljer i stället två minikäpphästar: en vit med svarta prickar till sig själv och en ljusbrun med ljusbrun man, som nästan på pricken ser ut som Lussan. Den ska Valentina få.

När de kommer ut från affären har det börjat mörkna. Det är kyligt i luften. Vilde stannar för att dra igen blixtlåset på jackan.

– Skynda dig, Vilde. Jag måste snabba mig hem, för vi ska äta alla hjärtans dagmiddag på restaurang, säger Hanna otåligt.

Vilde suckar tyst och börjar gå hemåt.

